

C ALBERT CAMUS

Nunta

Traducere din limba franceză
de Irina Mavrodin

POLIROM
2026

Cuprins

Nuntă la Tipasa.....	7
Vântul la Djemila.....	31
Vara la Alger.....	53
Deșertul.....	93

Există locuri unde spiritul moare ca să se nască un adevăr care este însăși negația lui. Când am pornit spre Djemila, era o zi cu vânt și soare, dar nu despre asta vreau să vorbesc acum. Înainte de toate trebuie să vorbesc despre marea tăcere, intactă și grea, ce domnea aici – ceva care semăna cu echilibrul unei balanțe. Țipete de păsări, sunetul înăbușit al fluiерului cu trei găuri, un tropăit de capre, zvonuri venite din cer; zgomote din care se zămislea tăcerea și

dezolarea acelor locuri. Din când în când, un pocnet înfundat, un țipăt ascuțit arătau că o pasăre pitită printre pietre își luase zborul. Toate drumurile – cărări printre casele dărâmate, străzi largi pardosite cu lespezi sub coloanele lucitoare, forum uriaș între arcul de triumf și templul construit pe o înălțime – duc către râpele care împresoară orașul Djemila, imens joc de cărți așternut sub un cer fără hotar. Și te afli aici, concentrat, față-n față cu pietrele și cu tăcerea, pe măsură ce ziua înaintează și munții cresc tot mai mari, devenind violeți. Dar pe podișul Djemila bate vântul. În marea învălmășeală de vânt și soare ce amestecă ruinele cu

lumina se făurește ceva care-i dă omului măsura identității sale cu singurătatea și tăcerea orașului mort.

Îți trebuie multă vreme ca să ajungi la Djemila. Nu-i un oraș în care te oprești și din care pleci mai departe. Nu duce nicăieri și nu dă spre nici un ținut. E un loc de unde te întorci. Orașul mort se află la capătul unui lung drum șerpuitor, ce pare a-l făgădui la fiecare cotitură și care se arată, de aceea, cu atât mai lung. Când, în sfârșit, înfundat între munții înalți, scheletul său gălbui ca o pădure de oseminte se ivește pe podișul albicios, Djemila întruchipează simbolul acestei lecții de iubire și de răbdare ce singură ne

poate duce către inima vie a lumii. Aici, înconjurată de câțiva copaci și de ierburi uscate, ea se apără, cu toți munții și cu toate pietrele sale, împotriva admirației vulgare, a pitorescului și a jocurilor speranței.

Prin această splendoare aspră rătăciserăm ziua întreagă. Treptat, vântul, abia simțit la începutul după-amiezii, părea a se înteți odată cu trecerea ceasurilor, umplând tot ținutul. Sufla dintr-o văgăună a munților, de departe, dinspre răsărit, alerga din adâncul zării și se prăbușea în cascade printre pietre și soare. Șuiera puternic și neîntrerupt printre ruine, se rotea într-o căldare de pietre și pământ, scâlda grămezile de stânci zdrelite,

îmbrățișa cu răsufierea fiecare coloană, răspândindu-se în țipete necurmăte peste forumul ce se deschidea spre cer. Mă simțeam clătinat de vânt ca un catarg; năruit pe dinăuntru, cu ochii arși, cu buzele crăpate, cu pielea uscată de parcă n-ar fi fost a mea. Prin ea, înainte, descifram scriitura lumii. Desena pe ea semnele iubirii sau ale mâniei sale, încălzind-o cu răsufierea ei arzătoare sau mușcând-o cu dinți de promoroacă. Biciuit îndelung de vânt, zguduit de mai bine de-o oră, amețit de atâta împotrivire, începeam să pierd conștiința conturului înscris în trupul meu. Ca piatra lustruită de marea, eram șlefuit de vânt, ros până la suflet.

Eram și eu o parte din această forță care mă clătina după bunul ei plac, o parte tot mai mare, eram ea însăși, iar zvâcnirile sângelui meu se contopeau cu bătăile sonore ale uriașei inimi a firii. Vântul mă cioplea după chipul arzătoarei goliciuni ce mă-nconjura. Și îmbrățișarea lui de-o clipă mă lăsa, piatră printre pietre, singur asemenea unei coloane sau unui măslin profilat pe cerul de vară.

Baia aceasta violentă de soare și vânt îmi sleia toate puterile. Abia mai tresărea în mine, ca o bătaie stinsă de aripi, viața care se tânguie, slaba revoltă a spiritului. Curând, răspândit în cele patru colțuri ale lumii, uitând și uitat de mine însumi,